

SỐNG ẢO

TRẦN YÊN HÒA

(Tặng TP)

Gần năm giờ chiều Nghi đã nghe nóng ruột. Thời gian ở đây chậm như con rùa bò, Nghi nhìn lên tường nơi có treo cái đồng hồ to tướng, những cây kim như đứng lại. Nghi nhớ lời hẹn hò với Hường trước khi anh đi làm, sáu giờ rưỡi gặp em nghe, sáu giờ rưỡi anh đi làm về là gặp em liền, đợi anh về ăn cơm với em. Nghi hạnh phúc với những lời hẹn hò kia. Buổi sáng, buổi trưa, buổi tối, anh đều ở bên Hường, gần gũi, thân thương, triu mến. Nhưng thật ra thì em ở xa anh đến ngút mắt.

Cái gần gũi hay cái xa cách, anh không tưởng nổi. Nghi như mê vào một trận đồ bát quái của cái không gian lạnh lẽo, trống vắng đã bao nhiêu năm. Thời gian qua anh sống trong nỗi u hoài, cô đơn, lạnh lẽo. Cái cô đơn như ăn sâu vào tâm hồn Nghi. Nhưng bây giờ thì anh đã có Hường, em ở xa hay gần, em quanh quất

bên anh hay mịt mù thăm thẳm. Nhưng anh vẫn như được gần kề bên em mỗi sáng, mỗi chiều, mỗi tối mình vẫn ở gần nhau, phải không em?

Nghi lại mở điện thoại cầm tay để coi đồng hồ. Năm giờ mười lăm. Còn những mười lăm phút nữa mới hết giờ làm việc. Nghi loay hoay như con gà mắc đẻ.

Năm giờ rưỡi, vội vã buông công việc, anh chạy vào phòng vệ sinh rửa tay qua quýt rồi anh vù ra xe, nổ máy, chạy thẳng về nhà. Trút bộ quần áo làm việc, vào phòng tắm, mở bông sen. Nước nóng phủ vào mặt anh làm anh tỉnh người. Một ngày 8 tiếng, đứng bên máy, nhót dầu lấm lem, chân tay trầy trọt. Những ngón tay đen ố vì dầu nhót bám vào. Nghi đã trở thành người lao động chân tay thứ thiệt. Anh lúc nào cũng đứng trong thứ hạng chót bệt của loài người, hưởng lương hạng bét và làm việc như con bò kéo xe. Chỉ còn có em, còn có em trong đời cho anh được thở, hít, ôm ấp một chút cái mà loài người gọi là hạnh phúc.

Nước loang loáng phủ lên thân thể Nghi, vục dậy những tế bào đã rũ liệt, mệt mỏi vì một ngày làm việc cật lực. Anh nhìn thân thể mình trong gương, đã xa rồi phong độ của một người con trai hai mươi tuổi, rồi của người đàn ông bốn mươi tuổi. Bây giờ... thời gian chùng chắt oằn vai cộng với sự lạnh lẽo khôn cùng nơi xứ người. Tâm hồn anh như quỵ xuống.

Nhưng anh được vục dậy nhờ có em đến bên đời anh. Nghi nghĩ thế, anh vội vã lau khô thân thể rồi bước vào phòng. Căn phòng nhỏ. Quá nhỏ. Anh sống không hơn người trong nước bao nhiêu. Cái bàn viết, cái computer phủ hết mặt bàn. Những sách vở chất thành nhiều đống trên kệ hay sát bên tường. Đời sống anh gắn liền với những cuốn sách kia, loang loáng trong anh nỗi mơ ước đam mê không rời với một thời sách vở. Nhưng tất cả không cho thêm anh được gì, tâm hồn lúc nào cũng không yên ổn. Anh bận rộn với em, hằng ngày anh sống với em.

Vào phòng. Căn phòng chật nên nóng nực. Nghi vói tay mở cánh cửa sổ. Chút gió lộng vào làm anh nghe mát lạnh. Bật computer. Vào messenger. Những con mắt xanh đỏ vàng chớp nháy. Nghi vội vã.

– Em về chưa?

Nghi gõ trên bàn phím.

– Anh đợi em, em về ăn cơm với anh!

Anh biết Hường rất đúng giờ. Có tiếng gõ cửa, cóc cóc, cóc. Nút vàng nổi lên.

– Em về rồi đó hả?

– Dạ.

– Anh nhớ em quá, nhớ em suốt ngày.

– Anh đi làm về mệt không, để em lấy khăn anh lau mặt.

– Mệt chút xíu, anh vừa tắm xong. Gặp em là anh tỉnh người lại mà.

Người đàn bà hiện hình lên ở Webcam, chớp nháy. Hường xõa tóc, gương mặt hiền, tươi vui. Mái tóc đó, khuôn mặt đó, đôi mắt đó là của anh mà. Anh thương quá những gì của em, cả cuộc sống anh, hiện tại, đã là của em. Em ngự trị, chói sáng một khoảng lớn nhất trong đời sống anh.

– Anh thấy em rồi, em bận áo màu xanh. Áo này em đã mặc hồi Tết đi lễ chùa đó, phải không?

– Đúng rồi, anh vẫn nói là “khi nào em đến với anh, xin... mặc “chiếc áo xanh” mà.

– Thì màu xanh là màu của hy vọng, màu của tình yêu thương.

– Em mới may bộ đồ màu hồng. Ngày mai em đến với anh em mặc cho anh nhìn, nhe.

– Vậy nghe. Bây giờ mình ăn cơm, anh đói bụng quá rồi.

– Mình ăn cơm đi anh.

Nghi lấy xách cơm của người nấu cơm thảng để sẵn ngoài cửa, mỗi lần về là anh đem vô nhà. Ở hăng, buổi trưa anh vẫn thường ăn qua quít cái gì đó, khi thì gói mì nấu nước sôi, khi thì ổ bánh mì, nên buổi chiều về anh thường đói rã người ra. Anh mở bọc nhựa, dọn ra nào cơm, canh và thịt cá, bụng anh đói cồn cào.

Bên kia, Hường cũng đã bới sẵn một chén cơm.

– Mời anh ăn cơm.

– Mời em ăn cơm.

Nghi xúc cơm đưa lên miệng nhai ngoàm ngoàm, còn Hường ăn nhỏ nhẹ.

– Hôm nay anh ăn gì đó?

– Cá kho tộ, thịt kho với canh chua. Còn em?

– Cơm với cá cơm kho tiêu.

– Ngon hen.

– Ngon mà.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Đó là Ngưu Lang, Chức Nữ tân thời của thế kỷ 21, vượt qua đại dương, bay trên không trung theo đường chuyền vi tính, hay lặn xuống đại dương theo những đường dây cáp vượt trùng dương, mỗi ngày, đều đặn. 6:30 tối chàng và nàng gõ cửa nhau tại căn nhà vi tính, cùng ăn cơm rồi kể chuyện trên trời dưới đất cho nhau nghe trong suốt một ngày hai người không gặp mặt.

Nghi hứa:

– Sang năm anh về thăm em, anh sẽ mua cho em chiếc SH em chạy, chứ em chạy chiếc Nuvo anh sắm cho em năm ngoái, cực lảm. Chiếc SH ngon hơn.

– Thôi anh đừng sắm cho em, xe em như vậy là được rồi. Em chỉ mong gần anh thôi.

– Thì anh sẽ cưới em và bảo lãnh cho em qua với anh mà, nhưng trước tiên là sang năm anh về, anh phải sắm cho em chiếc SH, em bằng lòng nhận đi thì anh mới vui.

– Anh cho thì em nhận.

Hai người gởi cho nhau những hình ảnh có khuôn mặt cười rạng rỡ theo ánh chớp tắt của màn hình.

Sau 30 phút ngồi ăn cơm với nhau, Nghi muốn cho Hường đi nghỉ, nên nói:

– Em mệt thì đi nghỉ đi, mai gặp. Nhé.

Hường dạ nhỏ nhẹ. Rồi họ hôn nhau rất mùi trên mặt kính. Xong Hường chuyển qua đường links khác, messenger khác. Đúng 7:00 giờ. Có tiếng bên kia:

– Con mèo con của anh đó phải không?

Hường gõ trên bàn phím:

– Dạ, em đây...

Trần Yên Hòa